

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרָשִׁת נְשִׂיא עֵרֵב שַׁבַּת קוֹדֵשׁ א' דַּחַג הַשְּׁבוּעוֹת ו' סִיּוֹן ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שִׁשִּׁי עִם רֵשִׁי

היום לומדים על שאר מתנות הנשיאים שהקריבו לחנכת המזבח.

זה הסדר שבו הקריבו את הקרבנות:

ו' נִיסָן - גֹּד (אֶלִּיסָף בֶּן דָּעוּאֵל)

ז' נִיסָן - (שַׁבַּת) אֶלִּישָׁמֶע בֶּן עַמִּיהוּד

ח' נִיסָן - מִנָּשָׁה (גַּמְלִיאֵל בֶּן פְּדָהצוּר)

ט' נִיסָן - בְּנִימִין (אֲבִידֹן בֶּן גִּדְעוֹנִי)

י' נִיסָן - דָּן (אֲחִיעֶזֶר בֶּן עַמִּישַׁדִּי)

י"א נִיסָן - אֲשֵׁר (פַּגְעִיאֵל בֶּן עֲכָרוֹ)

י"ב נִיסָן - נַפְתָּלִי (אֲחִירַע בֶּן עֵינָן)

למרות שכל הקרבנות והמתנות שלהם היו זהות, התורה אומרת כל פרט במתנה של כל נשיא וזאת מכיון שהיו להם כונות שונות כאשר הקריבו את אותו קרבן

תהלים / יום ו' לחדש פרקים ל"ה- ל"ח

המאמר הראשון שהרבי אמר כשקבל את הנשיאות הוא "באתי לגני" המסביר פסוק מתהלים של היום- "צדיקים ירשו ארץ וישכנו לעד עליה" - צדיקים יורשים את הארץ - גן עדן, בגלל שהם נותנים לה' מנוחה בעולם.

במאמר הזה הרבי אומר שזו השליחות המיוחדת שלנו להביא את השכינה של ה' לעולם, וזה יביא את המשיח עכשו.

(אתם יודעים זאת משנים עשר הפסוקים - שזה התפקיד של כלנו, להוריד את השכינה כאן לעולם, שתשכן בו, וכך תבוא הגאולה. עושים זאת על ידי הנהגה של אהבת ישראל ועל ידי שטות דקדושה.

תניא / חנוך לנער המשך הקדמת שער היחוד והאמונה (ו' סיון שנה פשוטה)

כעת מבאר האדמו"ר הזקן מדוע כתב את החלק הזה בתניא, ועונה על השאלה שהעלנו קודם, מדוע, למרות שהאדם משתנה, החנוך שהיה לו כשהיה צעיר, עדין נותר אותו דבר. (חנוך לנער... גם כי יזקין לא יסור ממנה).

יהודי תמיד צומח. ה' ברא באפן כזה שכדי להתחיל לעשות יותר, צריך להפסיק לעשות דברים כפי שהיינו רגילים לעשות קודם. בעצם לקחת צעד לאחור כדי לאפשר את הריצה קדימה, או את הקפיצה לגבה.

כאשר רוצים לאהב את ה' בדרך הגבוהה ביותר, מאבדים קצת מהאהבה שהיתה קודם, כדי שיהיה אפשר ללמד דרך חדשה לאהבת ה'. אבל צריך תמיד לאהב את ה' אז איזה סוג של אהבה לא מפסיקה אצל יהודי אף פעם, אפילו כאשר הוא נעדר לעליה בדרגת האהבה? אהבת ה' שמקבלים כאשר מתחילים בעבודת ה', זוהי האהבה עליה למדנו ביומים האחרונים.

וזו התשובה לשאלה "גם כי יזקין" אפילו כאשר מתבגרים ומפסיקים אהבת ה' באפן אחד, תמיד יש את הסוג הזה של אהבת ה' שקבלנו בראשית החנוך.

אבל, אומר האדמו"ר הזקן, עוד לפני אהבת ה' צריך שיהיה משהו עמוק יותר מכה, זהו דבר שגורם להתחיל את כל עבודת ה'. אמונה בה!

לא משנה מה קורה, תמיד יש את האמונה כדי שתמיד נהיה מחברים לה'. זה מה שאנו עומדים ללמד בחלק הזה של התניא. איך שהאמונה בה' תהיה חזקה ותהיה היסוד לעבודת ה' לנצח!

היום יום / ו' סיון - חג השבועות

כאשר קוראים את עשרת הדברות, כלם צריכים לעמוד ופניהם לספר התורה. אין זה מנהגנו לומר "אקדמות", פיוט מיוחד על מתן תורה שנכתב בארמית. הבעל שם טוב נפטר ביום רביעי, היום הראשון של חג השבועות בשנת תק"כ. האהל שלו נמצא במדז'יבוז'.

האדמו"ר הזקן רצה שנדע שהבעל שם טוב היה כמו שמש וירח- הוא האיר את העולם בחסידות. הוא חבר זאת ליום בשבוע בו הבעל שם טוב נפטר: מיד אחרי שיצא האדמו"ר הזקן ממאסר, הוא אמר "ביום הרביעי נטלו המאורות" (נטלו= נלקחו) על משקל הפסוק שנכתב על היום הרביעי של

בְּרִיאַת הָעוֹלָם "נִתְּלוּ הַמְּאֻרוֹת" - ה' תְּלָה אֶת הַמְּאֻרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם בְּרִקְעָה. בְּיוֹם רְבִיעִי ה' נִטַּל- לָקַח אֶת הַבֶּעַל שֶׁם טוֹב שֶׁהָאִיר אֶת הָעוֹלָם בְּאוֹר הַחֲסִידוֹת.

סֵפֶר הַמְּצוּוֹת / מְצוּוֹת עֲשֵׂה י"ט, רט"ו

הַיּוֹם בְּסֵפֶר הַמְּצוּוֹת לּוֹמְדִים שׁוֹב אֶת אוֹתָהּ מְצוּוֹה, **מְצוּוֹת עֲשֵׂה י"ט** אַחֲרֵי הָאֲכָל יֵשׁ לְבָרֵךְ בְּרִכָּה אַחֲרוֹנָה.

אָבֵל הַיּוֹת שְׁמֵת־חִילִים סִדְרָה חֲדָשָׁה שֶׁל הַלְכוּת, הַלְכוּת מִיָּלָה, לּוֹמְדִים עוֹד מְצוּוֹת. מְצוּוֹת עֲשֵׂה רט"ו - כָּל יֶלֶד יְהוּדִי צָרִיךְ לַעֲבוֹר בְּרִית מִיָּלָה.

רְמַב"ם / הַלְכוּת בְּרִכּוֹת פְּרָקִים י', י"א, הַלְכוּת מִיָּלָה פְּרָק א'

פְּרָק י'- בְּנוֹסֵף לְאֲמִירַת בְּרִכּוֹת אַחֲרֵי שְׁנֵהֲנִים מְדַבְּרִים, חֲכָמִים לְמַדּוּ שֵׁישׁ לּוֹמֵר בְּרִכּוֹת לַה' כְּדִי לְהוֹדוֹת לַה' וּלְשַׁבַּח כָּל הָעֵת.

דְּגַמָּא לְבְּרִכּוֹת כְּאֵלוֹ הֵן בְּרִכּוֹת הַשְּׁחַר אוֹתָם אוֹמְרִים מְדִי בְּקָר, בְּרִכַּת שְׁהַחֲיִינוּ וּבְרִכַּת הַגּוֹמֵל. (הַתּוֹכְלוּ לַחֲשֹׁב עַל דְּגַמָּאוֹת דּוֹמוֹת? בְּפֶרֶק זֶה בְּרַמְבַּ"ם יֵשְׁנֵם עוֹד דְּגַמָּאוֹת רַבּוֹת שֶׁל בְּרִכּוֹת כְּאֵלוֹ) הַיְדַעְתֶּם שֶׁיִּשְׁנָה בְּרִכָּה לְבִשּׁוֹרוֹת טוֹבוֹת, וּבְרִכָּה לְדַבְּרִים שֶׁלֹּא נִרְאִים לָנוּ דַבְּרִים טוֹבִים בְּכֻלָּל. בִּיּוֹן שְׁזוֹ מְצוּוֹה לְהוֹדוֹת לַה' גַּם עַל דַבְּרִים לֹא טוֹבִים בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁאֲנוּ יוֹדְעִים לְהוֹדוֹת לוֹ עַל דַבְּרִים טוֹבִים. בְּסוֹף הַפְּרָק, הַרְמַב"ם אוֹמֵר לָנוּ לְזַכֵּר לְבִקֵּשׁ מֵה' עֲזָרָה, לְהוֹדוֹת לוֹ עַל מֵה שֶׁעוֹשֶׂה בְּשִׁבְלֵנוּ וּלְשַׁבַּח אוֹתוֹ עַד כְּמֵה שֶׁרַק נוֹכַל.

פְּרָק י"א- בְּפֶרֶק זֶה אֲנוּ לּוֹמְדִים עַל הַלְכוּת בְּרִכַּת הַמְּצוּוֹת, כְּמוֹ נְטִילַת יָדַיִם, בְּרִכַּת הַנְּחַת תְּפָלִין וְכַדּוּמָה.

בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אוֹמְרִים אֶת הַבְּרִכּוֹת לְפָנֵי קִיּוֹם הַמְּצוּוֹה.

הַרְמַב"ם יוֹ מְסִיִּים אֶת הַפְּרָק וְאֶת סִדְרַת הַהַלְכוּת שֵׁישׁ לּוֹמֵר בְּרִכּוֹת רַבּוֹת כְּכֹל הָאֶפְשָׁר, אוֹלָם יֵשׁ לְהַקְפִּיד שֶׁלֹּא לּוֹמֵר בְּרִכּוֹת לְבִטְלָה.

כְּפִי שְׁדוּד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר בְּתַהֲלִים "בְּכָל יוֹם אֲבָרְכֶךָ וְאֶהְלָלָה שְׁמֶךָ לְעוֹלָם וָעֶד".

(אֲתֶם יוֹדְעִים מֵהֵיכָן לְקוֹחַ פְּסוּקַת זֶה?)

כְּעֵת נִתְחַיֵּל לְלַמֵּד הַלְכוּת **בְּרִית מִיָּלָה**:

פְּרָק א'- מִתְחִילִים לְלַמֵּד עַל הַמְּצוּוֹה שֶׁל עֲרִיכַת בְּרִית לְתִינוּק בְּשֶׁהוּא בֶן שְׁמוֹנָה יָמִים. הַהַלְכָה שְׂאֵם הַתִּינוּק חוֹלָה, לֹא עוֹשִׂים אֶת הַבְּרִית מִיָּד, מִכֵּיּוֹן שֶׁחֲשׁוֹב יוֹתֵר שֶׁהַתִּינוּק יִשְׂאֵר בְּרִיא וּפְקוּחַ נֶפֶשׁ דּוֹחָה אֶת קִיּוֹם הַמְּצוּוֹה. כִּךָ שְׂאֵת הַבְּרִית עוֹרְכִים מֵאַחַר יוֹתֵר.

דְּרָכֵי הַחֲסִידוֹת / הוֹרָאוֹת

הַרְבֵּי אָמַר שְׁכַל אֶחָד, אֶפִּילוֹ יְלָדִים, צְרִיכִים לְלַמֵּד מֵאֲמֵר שֶׁל הָאֲדָמוֹ"ר הַזְּקֵן הַמִּתְחִיל בְּמִלִּים "בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי", בְּדִי לַחוּשׁ אֶת הַחֵג.

הִנֵּה אַחַת הַנְּקֻדּוֹת הַמְּרַכְזִיּוֹת אוֹתָן מְלַמֵּד הַמֵּאֲמֵר:

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵיוּ תְקוּעִים בְּמִצְרַיִם. הֵם הָיוּ צְרִיכִים לַעֲבֹד קֶשֶׁה וְהַתְּקַשּׁוּ אֶפִּילוֹ לְהֶאֱמִין לַמֶּשֶׁה כְּאֲשֶׁר אָמַר לָהֶם שֶׁהֵם עוֹמְדִים לְצֵאת מִמִּצְרַיִם.

לְכֹל יְהוּדֵי יִשְׂרָאֵל דְּבָרִים שֶׁהִנְשָׂמָה מִרְגִּישָׁה וְשׁוֹמְעֵת וְגוֹרְמֵת לוֹ לְהַרְגִּישׁ בְּגָלוּת. דְּבָרִים אֵלּוּ גוֹרְמִים לְקַשֵּׁי בְּאִמּוּנָה. אוּלַם לַתּוֹרָה יֵשׁ כַּח מִיחָד שְׁגוֹרָם לְהַרְגִּישׁ בְּאֵלּוּ לֹא נִמְצְאִים בְּגָלוּת, כְּדִי שֶׁתְּהִיָּה לָנוּ אִמּוּנָה. כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַכַּח הַזֶּה צָרִיךְ לְלַמֵּד בְּדֶרֶךְ מִיחָדָת. צָרִיךְ לְזַכֵּר תְּמִיד שֶׁזוֹהִי תּוֹרַת ה', כְּמוֹ בְּשַׁעַת מִתָּן תּוֹרָה שֶׁיִּכְלוּ לְרְאוֹת אֶת ה' נוֹתֵן אֶת הַתּוֹרָה.

בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת אֶפְשָׁר לְחַוֵּשׁ זֹאת שׁוֹב, כִּי שְׁכָל פְּעַם שְׁלוֹמֵדִים תּוֹרָה, זוֹכְרִים שֶׁה' הוּא נוֹתֵן הַתּוֹרָה.